

"মৰমৰ সন্তানসকল – এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগ কল্যাণকাৰী যুগ, ইয়াতেই পঢ়াৰ দ্বাৰা তোমালোক শ্ৰীকৃষ্ণপুৰীৰ মালিক হ'ব লাগে"

প্ৰশ্ন: পিতাই মাতৃসকলৰ ওপৰত জ্ঞানৰ কলহ কিয় ৰাখে? কোনটো এটা নিয়ম ভাৰততহে প্ৰচলিত হয়?

উত্তৰ: পবিত্ৰতাৰ ৰাখী পিন্ধাই সকলোকে পতিতৰ পৰা পাৰন কৰি তুলিবলৈ পিতাই মাতৃসকলৰ ওপৰত জ্ঞানৰ কলহ ৰাখে। ৰক্ষাবন্ধনৰো নিয়ম ভাৰততে। ভগ্নীয়ে ভ্ৰাতৃক ৰাখী পিন্ধায়। এয়া পবিত্ৰতাৰ চিন। পিতাই কয় – সন্তানসকল, তোমালোকে মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাৰন হৈ পাৰন সৃষ্টিৰ মালিক হৈ যাবাগৈ।

গীত: ভোলেনাথ সে নিৰালা... (ভোলানাথতকৈ অনন্য...)

ওঁম শান্তি। এয়া হ'ল ভোলানাথৰ মহিমা, যাৰ বাবে কোৱা হয় দিওঁতা। তোমালোক সন্তানসকলে জানা শ্ৰী লক্ষ্মী-নাৰায়ণক এই ৰাজ্য-ভাগ্য কোনে দিলে। নিশ্চয় ভগৱানে দিছিল কিয়নো স্বৰ্গৰ স্থাপনাতো তেৱেঁই কৰে। স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী ভোলানাথে যেনেকৈ লক্ষ্মী-নাৰায়ণক দিলে তেনেকৈয়ে কৃষ্ণকো দিলে। ৰাধা-কৃষ্ণ অথবা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কথাটো একেটাই। কিন্তু ৰাজধানী নাই। তেওঁলোকক পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বাহিৰে কোনেও ৰাজ্য দিব নোৱাৰে। তেওঁলোকৰ জন্ম স্বৰ্গত বুলিয়েই ক'ব। এয়া তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। তোমালোক সন্তানসকলেহে জন্মাষ্টমীৰ ওপৰত বুজাবা। কৃষ্ণৰ জন্মাষ্টমী আছে তেন্তে ৰাধাৰো থকা উচিত কিয়নো দুয়ো স্বৰ্গৰ বাসিন্দা আছিল। ৰাধা-কৃষ্ণই সম্বন্ধৰ পাচত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়। মুখ্য কথা যে তেওঁলোকক এই ৰাজ্য কোনে দিলে। এই ৰাজযোগ কেতিয়া আৰু কোনে শিকালে? স্বৰ্গততো শিকোৱা নাছিল। সত্যযুগততো তেওঁলোক হয়েই উত্তম পুৰুষ। কলিযুগৰ পাচত হয় সত্যযুগ। তেন্তে নিশ্চয় কলিযুগৰ শেষত ৰাজযোগ শিকিছিল। যিসকলে পুনৰ নতুন জন্মত ৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰিলে। পুৰণিৰ সৃষ্টিৰ পৰা নতুন পাৰন সৃষ্টি হয়। নিশ্চয় পতিত-পাৰনেই আহিছিল। এতিয়া সংগমযুগত কোনটো ধৰ্ম হয়, এয়া কোনেও নাজানে। পুৰণি সৃষ্টি আৰু নতুন সৃষ্টিৰ এয়া হ'ল পুৰুষোত্তম সংগমযুগ, যাৰ গায়ন কৰা হৈছে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ল নতুন সৃষ্টিৰ মালিক। এওঁলোকৰ আত্মাক আগৰ জন্মত পৰমপিতা পৰমাত্মাই ৰাজযোগ শিকালে। যি পুৰুষাৰ্থৰ প্ৰালন্ধ পুনৰ নতুন জন্মত পোৱা যায়, ইয়াৰ নামেই হ'ল কল্যাণকাৰী পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। নিশ্চয় বহুত জন্মৰ অন্তৰ জন্মতেই এওঁলোকক কোনোবাই ৰাজযোগ শিকাইছিল। কলিযুগত হৈছে অনেক ধৰ্ম, সত্যযুগত এটাই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। সংগমত কোনটো ধৰ্ম, যাৰ দ্বাৰা এই পুৰুষাৰ্থ কৰি ৰাজযোগ শিকিলে আৰু সত্যযুগত প্ৰালন্ধ ভোগ কৰিলে। বুজা যায় সংগমযুগত ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণহে জন্ম হ'ল। চিত্ৰতো আছে – ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা কৃষ্ণপুৰীৰ স্থাপনা। বিষ্ণু অথবা নাৰায়ণপুৰী বুলি কোৱা কথাটো একেটাই। এতিয়া তোমালোকে জানা – আমি এই পঢ়াৰ দ্বাৰা আৰু পাৰন হোৱাৰ ফলত কৃষ্ণপুৰীৰ মালিক হওঁ। শিৱ ভগৱানুবাচ নহয় জানো। কৃষ্ণৰ আত্মাইহে বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্মত আকৌ এয়া (ব্ৰহ্মা) হয়। ৪৪ জন্ম লয় নহয় জানো। এয়া হ'ল ৪৪তম জন্ম, এওঁৰেই নাম আকৌ ব্ৰহ্মা ৰাখে। নহ'লে নো আকৌ ব্ৰহ্মা ক'ৰপৰা আহিল। ঈশ্বৰে ৰচনা ৰচিছে তেনেহ'লে ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰ ক'ৰপৰা আহিল। কেনেকৈ ৰচিলে? কি যাদু-মন্ত্ৰ কৰিলে যে উৎপত্তি হৈ গ'ল। পিতাইহে তেওঁলোকৰ হিষ্ট্ৰী (ইতিহাস) শুনায়ে। এড'প্ট কৰা (তুলি লোৱা) হয় তেতিয়া নাম সলনি হয়। ব্ৰহ্মা নামটো নাছিল নহয় জানো। কোৱা হয় – বহুত জন্মৰ অন্তত... তেন্তে নিশ্চয় পতিত মনুষ্য হ'ল। ব্ৰহ্মা ক'ৰপৰা আহিল, কোনেও নাজানে। বহুত জন্মৰ অন্তৰ জন্ম কাৰ হ'ল? সেয়াতো লক্ষ্মী-নাৰায়ণেহে বহুত জন্ম লৈছে। নাম, ৰূপ, দেশ, কাল সলনি হৈ যায়। কৃষ্ণৰ চিত্ৰত ৪৪ জন্মৰ কাহিনী ক্ৰিয়াৰ (স্পষ্টকৈ) লিখা আছে। জন্মাষ্টমীত কৃষ্ণৰ চিত্ৰও বহুত বিক্ৰী কৰে কিয়নো কৃষ্ণৰ মন্দিৰলৈতো সকলোৱে যাব নহয় জানো। ৰাধা-কৃষ্ণৰ মন্দিৰলৈহে যায়। কৃষ্ণৰ লগত ৰাধা নিশ্চয় থাকিব। ৰাধা-কৃষ্ণ, প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেসহে (ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰীহে) মহাৰজা-মহাৰাণী হয়। তেওঁলোকেহে ৪৪ জন্ম লয় পুনৰ অন্তিম জন্মত ব্ৰহ্মা-সৰস্বতী হ'ল। বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্মত পিতাই প্ৰৱেশ কৰিলে। আৰু এওঁলোককে কোৱা হয় – তোমালোকে নিজৰ জন্মক নাজানা। তোমালোক প্ৰথম জন্মত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আছিল। আকৌ এই জন্ম ল'লা। তেওঁলোকে অৰ্জুনৰ নাম কৈ দিছে। অৰ্জুনক ৰাজযোগ শিকালে। অৰ্জুনক বেলেগ কৰি দিছে। কিন্তু তেওঁৰ নাম অৰ্জুন নহয়। ব্ৰহ্মাৰ জীৱন চৰিত্ৰৰ প্ৰয়োজন নহয় জানো। কিন্তু ব্ৰহ্মা আৰু ব্ৰাহ্মণৰ বৰ্ণনা ক'তো নাই। এই কথাবোৰ পিতাইহে বহি বুজায়। সকলো সন্তানে শুনিব পুনৰ সন্তানসকলে আনক বুজাব। কথা (কাহিনী) শুনি পুনৰ আনক বহি শুনায়ে। তোমালোকেও শুনা আকৌ শুনোৱা।

এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগমযুগ, লীপ যুগ। এক্সট্ৰা (অতিৰিক্ত) যুগ। পুৰুষোত্তম মাহ পৰিলে তেতিয়া 13 মাহ হৈ যায়। এই সংমযুগৰ উৎসৱকে প্ৰত্যেক বছৰে পালন কৰে। এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। এই সংগমযুগতে পিতা আহি পবিত্ৰ হোৱাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰায়। পতিত সৃষ্টিৰ পৰা পান্নন সৃষ্টিৰ স্থাপন কৰে। বক্ষাবন্ধনৰো নিয়ম ভাৰততে আছে। ভগ্নীয়ে ভ্ৰাতৃক ৰাখী পিন্ধায়। কিন্তু সেই কুমাৰীও আকৌ অপৰিত্ৰ হৈ যায়। এতিয়া পিতাই তোমালোক মাতৃসকলৰ ওপৰত জ্ঞানৰ কলহ ৰাখিছে। যিসকল ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী বহি পবিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰোৱাৰ বাবে ৰাখী পিন্ধায়। পিতাই কয় – মামেকম্ (মনেৰে কেৱল) মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পান্নন হৈ পান্নন সৃষ্টিৰ মালিক হৈ যাব। বাকী কোনো ৰাখী আদি পিন্ধাৰ প্ৰয়োজন নাই। এয়া বুজোৱা হয়। যেনেকৈ সাধু-সন্ত্যাসীসকলে দান বিচাৰে। কোনোৱে কয় – ক্ৰোধৰ দান দিয়া, কোনোৱে কয় – পিয়াজ নাখাব। যিয়ে নিজে নাখায় তেওঁ দান ল'ব। এই সকলোতকৈ ডাঙৰ প্ৰতিজ্ঞাতো বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাই কৰায়। তোমালোক পান্নন হ'ব বিচৰা যদি পতিত-পান্নন পিতাক স্মৰণ কৰা। দ্বাপৰৰ পৰা ধৰি তোমালোক পতিত হৈ আহিছা, এতিয়া গোটেই সৃষ্টি পান্নন হোৱা উচিত, সেয়াতো পিতাইহে কৰিব পাৰে। সকলোৰে সংগতিদাতা কোনো মনুষ্য হ'ব নোৱাৰে। পিতাইহে পান্নন হোৱাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰায়। ভাৰত পান্নন স্বৰ্গ আছিল নহয় জানো। পতিত-পান্নন সেই পৰমপিতা পৰমাত্মাহে হয়। কৃষ্ণক পতিত-পান্নন বুলি কোৱা নহয়। তেওঁৰতো জন্ম হয়। তেওঁৰতো মা-পিতাও দেখুৱায়। এজন শিৱৰহে অলৌকিক জন্ম হয়। তেওঁ নিজেই নিজৰ পৰিচয় দিয়ে যে মই সাধাৰণ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। শৰীৰৰ আধাৰ নিশ্চয় ল'বলগীয়া হয়। মই জ্ঞানৰ সাগৰ পতিত-পান্নন, ৰাজযোগ শিকাওঁতা হওঁ। পিতাইহে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয় আৰু নৰকৰ বিনাশ কৰায়। যেতিয়া স্বৰ্গ আছিল তেতিয়া নৰক নাছিল। এতিয়া পুৰা ৰোৱা নৰক, যেতিয়া একেবাৰে তমোপ্ৰধান নৰক হয় তেতিয়াহে পিতা আহি সতোপ্ৰধান স্বৰ্গ গঢ়ি তোলে। 100 শতাংশ পতিতৰ পৰা 100 শতাংশ পান্নন কৰি তোলে। প্ৰথম জন্ম নিশ্চয় সতোপ্ৰধানে পোৱা যাব। সন্তানসকলে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি ভাষণ কৰিব লাগে। বুজোৱাৰ ধৰণ প্ৰত্যেকৰে বেলেগ বেলেগ হ'ব। পিতায়ো আজি এটা কথা, কাইলৈ আকৌ আন এটা কথা বুজাব। একেধৰণৰ বুজানিতো হ'ব নোৱাৰে। ধৰি লোৱা, টেপ (ৰেকৰ্ডাৰ)ৰ দ্বাৰা কোনোৱে একুৰেট (সঠিককৈ) শুনেও কিন্তু তথাপিও একুৰেট শুনাব নোৱাৰিব, পাৰ্থক্য নিশ্চয় হয়। পিতাই যি শুনায়, তোমালোকে জানিছা ড্ৰামা (নাটক)ত সকলো নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এটি এটি শব্দ যি কল্পৰ পূৰ্বে শুনাইছিল সেয়া আকৌ আজি শুনায়। এই ৰেকৰ্ড ভৰি আছে। ভগৱানে নিজে কয় – মই যি 5 হাজাৰ বছৰ আগতে হুবহু এটি এটি শব্দ শুনাইছিলোঁ সেয়াই শুনোঁ। এয়া শ্বুট (দৃশ্য গ্ৰহণ) কৰি থোৱা ড্ৰামা। এই ক্ষেত্ৰত অকণো পাৰ্থক্য আহিব নোৱাৰে। ইমান অকণমান আত্মাত ৰেকৰ্ড ভৰি আছে। এতিয়া কৃষ্ণ জন্মাষ্টমী কেতিয়া হৈছিল, এয়াও সন্তানসকলে বুজি পায়। আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰতকৈ কেইদিনমান কম বুলি কোৱা হ'ব কিয়নো এতিয়া পঢ়ি আছে। নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা হৈ আছে। সন্তানসকলৰ অন্তৰত কিমান আনন্দ আছে। তোমালোকে জানা কৃষ্ণৰ আত্মাই 84ৰ চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰিলে। এতিয়া পুনৰ কৃষ্ণৰ নাম-ৰূপত আহি আছে। চিত্ৰত দেখুৱাইছে – পুৰণি সৃষ্টিক লঠিয়াই আছে। নতুন সৃষ্টি হাতত আছে, এতিয়া পঢ়ি আছে সেইবাবে কোৱা হয় – শ্ৰীকৃষ্ণ আহি আছে। নিশ্চয় পিতাই বহুত জন্মৰ অন্ততে পঢ়াব। এই পঢ়া সম্পূৰ্ণ হ'লেই কৃষ্ণই জন্ম ল'ব। বাকী পঢ়াৰ বাবে অলপ সময় আছে। নিশ্চয় অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ হোৱাৰ পাচত কৃষ্ণৰ জন্ম হৈছিল। সেয়াও এজন কৃষ্ণতো নহয়, গোটেই কৃষ্ণপুৰী হ'ব। এই ব্ৰাহ্মণসকলেই আছে যিসকলে আকৌ এই ৰাজযোগ শিকি দেৱতা পদ পাব। দেৱতা হয়েই ন'লেজ (জ্ঞান)ৰ দ্বাৰা। পিতাই পঢ়াৰ দ্বাৰা মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলে। এয়া পাঠশালা হয়, ইয়াতে সকলোতকৈ বেছি সময় লাগে। পঢ়াতো সহজ। বাকী যোগত পৰিশ্ৰম হয়। তোমালোকে ক'ব পাৰা কৃষ্ণৰ আত্মাই এতিয়া পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা ৰাজযোগ শিকি আছে। শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা বিষ্ণুপুৰীৰ ৰাজ্য দিবলৈ আমাক আত্মাসকলক পঢ়াই আছে। আমি প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী হওঁ। এয়া হ'ল সংগমযুগ। এইটো বহুত সৰু যুগ। টিকনি সকলোতকৈ সৰু হয় নহয় জানো। তাৰ পাচত তাতকৈ ডাঙৰ মুখ, তাতকৈ ডাঙৰ বাহু, তাতকৈ ডাঙৰ পেট, তাতকৈ ডাঙৰ ভৰি। বিৰাট ৰূপ দেখুৱায়, কিন্তু তাৰ বুজনি কোনেও নিদিয়। তোমালোক সন্তানসকলে এই 84 জন্মৰ চক্ৰৰ ৰহস্য বুজাব লাগে, শিৱ জয়ন্তীৰ পাচত হ'ল কৃষ্ণ জয়ন্তী।

তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবে এয়া হ'ল সংগমযুগ। তোমালোকৰ বাবে কলিযুগ এতিয়া সম্পূৰ্ণ হৈ গ'ল। পিতাই কয় – মৰমৰ সন্তানসকল, এতিয়া মই আহিছোঁ তোমালোকক সুখধাম, শান্তিধামলৈ লৈ যাবলৈ। তোমালোক

সুখধামবাসী আছিল আকৌ দুখধামলৈ আহিলা। আহান কৰা বাবা এই পুৰণি সৃষ্টিলৈ আহা। তোমালোকৰ সৃষ্টিতো নাই। এতিয়া তোমালোকে কি কৰি আছে? যোগবলৰ দ্বাৰা নিজৰ সৃষ্টি স্থাপন কৰি আছে। কোৱাও হয় – অহিংসা পৰম দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। তোমালোক অহিংসক হ'ব লাগে। কাম কটোৰী চলাব নালাগে, হাই-কাজিয়াও কৰিব নালাগে। পিতাই কয় – মই প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পাচত আহোঁ। লাখ লাখ বছৰৰ কথা নহয়। পিতাই কয় – যজ্ঞ, তপ, দান, পুণ্য আদি কৰি তোমালোক অধঃপতিত হৈ আহিছা। জ্ঞানৰ দ্বাৰাহে সংগতি হয়। মনুষ্যতো কুস্তকৰ্ণৰ নিদ্ৰাত শুই আছে, যিসকল নাজাগেই। সেইবাবে পিতাই কয় – মই কল্পই কল্পই আহোঁ, মোৰো ড্ৰামাত পাৰ্ট (ভূমিকা) আছে। পাৰ্ট অবিহনে ময়ো একো কৰিব নোৱাৰোঁ। ময়ো ড্ৰামাৰ বন্ধনত আছোঁ। নিৰ্ধাৰিত সময়ত আহোঁ। ড্ৰামাৰ প্লেন (পৰিকল্পনা) অনুসৰি মই তোমালোক সন্তানসকলক ওভতাই লৈ যাওঁ। এতিয়া কওঁ – মনমনাভৱ। কিন্তু ইয়াৰো অৰ্থ কোনেও নাজানে। পিতাই কয় – দেহৰ সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰি মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পাৱন হৈ যাব। সন্তানসকলে পিতাক স্মৰণ কৰাৰ বাবে পৰিশ্ৰম কৰি থাকে। এয়া হ'ল ঐশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয়, গোটেই বিশ্বক সংগতি দিওঁতা দ্বিতীয় কোনো ঐশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয় থাকিব নোৱাৰে। ঐশ্বৰ পিতা নিজে আহি গোটেই বিশ্বক চেঞ্জ (পৰিৱৰ্তন) কৰি দিয়ে। হেল (নৰক)ৰ পৰা হেভেন (স্বৰ্গ) কৰি তোলে। য'ত আকৌ তোমালোকে ৰাজত্ব কৰা। শিৱক ববুলনাথ বুলিও কয় কিয়নো তেওঁ আহি তোমালোকক কাম কটোৰীৰ পৰা মুক্ত কৰি পাৱন কৰি তোলে। ভক্তি মাৰ্গততো বহুত স্ব' (জাকজমকতা) আছে, ইয়াততো শান্তিত স্মৰণ কৰিব লাগে। তেওঁলোকে অনেক প্ৰকাৰৰ হঠযোগ আদি কৰে। তেওঁলোকৰতো নিবৃত্তি মাগেই বেলেগ। তেওঁলোকে ব্ৰহ্মক মানে। ব্ৰহ্ম যোগী তত্ব যোগী হয়। সেয়াতো (ব্ৰহ্মতো) হৈ গ'ল আত্মাসকলৰ থকা স্থান, যাক ব্ৰহ্মাণ্ড বুলি কোৱা হয়। তেওঁলোকে আকৌ ব্ৰহ্মক ভগৱান বুলি বুজি লয়। তাত লীন হৈ যাব। অৰ্থাৎ আত্মাক মৰ্টেল (মৰণশীল) কৰি দিয়ে। পিতাই কয় – মইহে আহি সকলোৰে সংগতি কৰোঁ। শিৱবাবাইহে সকলোৰে সংগতি কৰে, গতিকে তেওঁ হ'ল হীৰাৰ দৰে। পুনৰ তোমালোকক গ'ল্ডেন এজ (স্বৰ্ণীম যুগ)ত লৈ যায়। তোমালোকৰো এয়া হীৰাৰ দৰে জন্ম আকৌ গ'ল্ডেন এজত আহা। এই ন'লেজ (জ্ঞান) তোমালোকক পিতাহে আহি পঢ়ায় যাৰ দ্বাৰা তোমালোক দেৱতা হোৱা। এই জ্ঞান আকৌ প্ৰায় লোপ হৈ যায়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ নলেজ (জ্ঞান) নাই। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) এই পুৰণি সৃষ্টিত থাকি ডবল (দ্বৈত) অহিংসক হৈ যোগবলেৰে নিজৰ নতুন সৃষ্টি স্থাপন কৰিব লাগে। নিজৰ জীৱন হীৰাৰ দৰে কৰি তুলিব লাগে।

(2) পিতাই যি শুনায় তাৰ ওপৰত বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি আনক শুনাব লাগে। সদায় নিচা থাকিব লাগে যে এই পঢ়া সম্পূৰ্ণ হ'লে তেতিয়া আমি কৃষ্ণপুৰীলৈ যাম।

বৰদান: ব্যৰ্থকো শুভ ভাৱ আৰু শ্ৰেষ্ঠ ভাৱনাৰ দ্বাৰা পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা প্ৰকৃত মৰজীৱা (জীৱন্তে মৃত) হোৱা বাপদাদাৰ শ্ৰীমত হ'ল - সন্তানসকল ব্যৰ্থ কথা নুশুনিবা, নুশুনাবা আৰু নাভাবিবা। সদায় শুভ ভাৱনাৰে ভাবা, শুভ কথা কোৱা। ব্যৰ্থকো শুভ ভাৱনাৰে শূন্য। শুভ চিন্তক হৈ কথাৰ ভাৱক পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়া। সদায় ভাৱ আৰু ভাৱনা শ্ৰেষ্ঠ কৰি ৰাখা, নিজকে পৰিৱৰ্তন কৰা, আনৰ পৰিৱৰ্তনৰ কথা নাভাবিবা। নিজৰ পৰিৱৰ্তনেই আনৰ পৰিৱৰ্তন, এই ক্ষেত্ৰত প্ৰথমে মই – এই মৰজীৱা হোৱাতহে মজা আছে। ইয়াকে মহাবলী বুলি কোৱা হয়। ইয়াত আনন্দেৰে মৰা – এই মৰাই হ'ল জীয়াই থকা, এয়াই সঁচা জীৱদান।

স্লোগান: সংকল্পৰ একাগ্ৰতাই শ্ৰেষ্ঠ পৰিৱৰ্তনত ফাষ্ট (তীব্ৰ) গতি লৈ আহে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!